

De Batavier

Ted Polet

Ted Polet

Extract uit De Batavier

...

Die nacht ging de wind liggen en het werd uitgesproken zwoel. Eerst liep de boot nog een knoop of zes, maar uiteindelijk bleven er maar twee over en begon hij uit zijn roer te lopen. Ik haalde het zeil er af en startte de motor. Met half gas liep ik acht knopen, noem het maar economische vaart. De boot rolde zachtjes op het restant van de deining en boven mij was een fantastische sterrenhemel, ik had het voor het laatst zo gezien in de tropen. De golftopjes lichtten paars en blauw op door de zeevonk en het schroefwater achter de boot was spookachtig blauwgroen van kleur.

Plotseling hoorde ik iets snuiven en schoten groen verlichte kanonskogels door het water langs zij: dolfijnen die speelden op de boeggolf. Mijn nacht kon niet meer kapot, tot ver na twaalfen zat ik te genieten totdat mijn ogen dichtvielen. Ik hulde mij weer in mijn slaapzak, hoewel die een beetje vochtig was geworden, en zette de wekker op een halfuur. De rest van de nacht was een aaneenschakeling van waken en slapen terwijl ik zo goed mogelijk uitkijk hield en noodgedwongen vertrouwde op het radaralarm.

Om vijf uur begon het te schemeren en ging ik naar beneden om thee te maken en een positie te bepalen. De mijlen afpassend in de zeekaart bleek het nog zestien uur varen voordat ik de Spaanse kust zou aanlopen, dertig mijl noordoost van A Coruña. Dat was wat ik dacht, maar het lot bepaalde anders.

Op de oceaan ten zuidwesten van Ierland lag een flauw lagedrukgebied, waar op het eerste gezicht niets mis mee was.

...

...

Ik zat op het achterdek bij de davits van de rubberboot, toen iemand naast mij kwam zitten. 'Beneden zijn ze allemaal in slaap gevallen,' zei de arts. Ze had haar hoofddoek een beetje losgemaakt en losjes om haar haren heen geplooid, wat haar goed stond. Ze keek mij met roodomrande ogen aan. 'Je had dit zeker niet verwacht, een invasie van ontredderde mensen. Ik weet je naam niet eens. Ik heet Leila Hammadi.'

'Ik heet Mark Schouten. Het was inderdaad wel een verrassing. Ik ben blij dat ik jullie gevonden heb, jullie waren bijna verdronken.'

'Schouten?' Ze probeerde het woord na te zeggen, maar het lukte niet helemaal. 'We waren radeloos. De golven werden steeds hoger en het had geen uur langer moeten duren.'

'Waar kom je vandaan?'

'Uit Aleppo.' Ze sprak het eerst uit als 'Halep', maar corrigeerde het toen ze zich realiseerde dat ik het misschien niet zou begrijpen.

'Ik werkte in een kleine kliniek en ik had dienst toen Assad een bom op het gebouw liet vallen. Ze hebben mij na zestien uur onder het puin vandaan getrokken. De meeste van mijn patiënten zijn omgekomen.'

'Heb je dit daaraan overgehouden?' Ik weet niet wat me bezielde, maar in een impuls draaide ik zachtjes met twee vingers haar gezicht naar mij toe en bekeek het vurige litteken op haar wang, dat onder haar losgevalen hoofddoek uit kwam. Het was goed bedoeld, maar ze deinsde terug en hield haar hand ervoor alsof ze zich gebrand had terwijl ze me met furieuze ogen aankeek.

'Ja. Maar ik wil er niet over praten.' Ze stond op en verdween onderdeks.

...

...

Juist toen we weer naar Psomi voeren kwam er vanuit het zuidoosten met hoge snelheid een schip aanvaren. Er ging een schijnwerper aan die ons in een verblindend licht zette, maar een paar tellen later schoof er een schaduw tussen. Dimitrios had zijn boot er tussen gelegd en voorkomen dat de Turkse kustwacht ons zou onderscheppen.

Het bijna-grensincident haalde nooit de media, want het was Dimitrios gelukt om de lont uit het kruitvat te halen. De volgende dag vertelde hij mij bij de koffie wat er zich had afgespeeld tussen hem en de Turkse boot. Het was bijna lachwekkend geweest als het niet zo tragisch was afgelopen. Hij zat met een enorm schuldgevoel over wat er was gebeurd.

De Turken hadden vaart geminderd en waren op korte afstand langs zij de Griekse boot gekomen. Eerst volgde woedend geschreeuw van Turkse zijde, waarop Dimitrios kalm in het Turks antwoordde. Hij legde de situatie uit en wees de Turken er fijntjes op dat ze volgens zijn gps in Griekse wateren voeren. Dat hij keurig bij de grens had gelegen zonder actie te ondernemen. Dat hij meermaals Marmaris en Antalya had gebeld zonder reactie en dat er nu twee mensen vermist waren alleen omdat hij de regels had gevolgd.

De andere drie, had hij met nadruk gezegd, waren opgepikt door een stel burgers in een klein motorbootje. Hij had voorgesteld om samen te gaan zoeken naar de twee vermisten. De Turkse commandant had toegegeven en beide boten waren daarop langzaam met de wind mee gevaren met tweehonderd meter tussenruimte, met hun schijnwerpers de zee ten zuiden van die vermaledijde rotspunt verlichtend.

Anderhalve mijl ten zuiden van de rots hadden ze twee doden geborgen.

...